

HECE ÖYKÜ

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ YIL:15 SAYI:88 AĞUSTOS-EYLÜL 2018

ISSN 1304-7604

- **Rasim Özdenören** • Cahit Zarifoğlu • **Necati Mert** • Selçuk Azmanoğlu
- **Hasibe Çerko** • Handan Acar Yıldız • **Abdullah Harmancı** • Emin Gürdamur
- **Safiye Gölbaşı** • Yunus Nadir Eraslan • **Sema Bayar** • Bilgin Güngör
- **Alpay Doğan Yıldız** • Ali Karaçalı • **Elif Genç** • Hâle Sert • **Nagihan Şahin**
- Gülhan Tuba Çelik • **Mehmet Fırat Pürselim** • Ali Necip Erdoğan • **Hatice Bildirici**
- Esra Özdemir Demirci • **Rüveyda Durmaz Kılıç** • Fatma Aydar • **Mehmet Aycı**
- Soner Oğuz • **Mesut Doğan** • Zeynep Sati Yalçın • **Mahfuz Zariç** • Sercan Ceylan
- **Ayşe Ünüvar** • H. Neşe Koçak • **Erkam Evlice** • Cahid Efgan Akgül
- **Ahmet Topbaş** • Mahmud Derviş • **Celâl Âl-i Ahmed** • Elif Aydınbaş
- **İbrahim Demirci** • Atif Bedir • **Şeyma Kitapçı** • Zeynep Öter

Dosya:

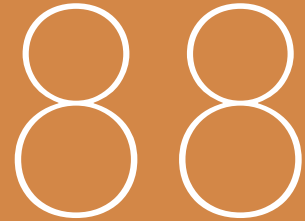
Öyküde İlk Kitaplar

Söyleşi:

Elif Genç ile *Düşünsene Hızır Bendim*, **Nagihan Şahin** ile *Dokuzdolambaç*,
Gülhan Tuba Çelik ile *Evsizler Şarkı Söyler*, **Zeynep Delav** ile *Kemik Tozu Üzerine*
Toplantı: *Babamı Öldüren Şeyler Üzerine*

Bir Cahit Zarifoğlu Öyküsü:

İki Yürek Bir Yürek

Birikimlerinize bereket katan Kârlı Hesap Albaraka'da!

Birikimlerinizi en iyi şekilde değerlendirmeniz için
tüm hassasiyetimizle yanınızdayız. Bereketli kazanç
Albaraka Kârlı Hesap'ta!

kârlı
hesap

HELAAAL

0850 222 5 666

444 5 666

albaraka.com.tr

alBaraka
değerlerinize değer katıyoruz

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ YIL:15 SAYI:88 AĞUSTOS-EYLÜL 2018

ISSN 1304-7604

HECEÖYKÜ

AĞUSTOS

EYLÜL

88

HECEÖYKÜ

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ

ISSN 1304-7604

YIL: 15 SAYI: 88

Ağustos-Eylül 2018

Yayın Türü: Yerel Süreli

Hece Yayıncılık Ltd. Şti. Adına

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Ö. Faruk Ergezen

Genel Yayın Yönetmeni Rasim Özdenören

Yayın Kurulu Ali Karaçalı, Ali Ulvi Temel, Dinçer Eşitgin, Hatice Bildirici, Emin Gürdamur

Yönetim Yeri Konur Sk. No: 39/1 Kızılay/Ankara

İletişim Tel: (312) 419 69 13

Fax: (312) 419 69 14 P.K. 79 Yenışehir/Ankara

İnternet Adresi: www.hece.com.tr

e-mail: hece@hece.com.tr

twitter.com/hecedergi

facebook.com/hecedergisi

Son Okuma : Beyza Nur Demirci

Teknik Hazırlık: Hece

Kapak: Sarakusta www.sarakusta.com

Baskı: Dumat Ofset www.dumat.com.tr

2018 Yılı Abone Bedeli:

Yıllık: 100 TL.

Kurumlar İçin: 300 TL.

Hece ve Heceöykü Dergisi İçin: 250 TL.

Yurt Dışı: 100 Euro

Posta Çeki: 149582

Hece Basın Yayın Ltd. Şti.

Gelen yazılar yayımlansa da yayımlanmasa da geri verilmez.

İlkelerimize uymayan ilanlar alınmaz.

Baskı Tarihi: 31.07.2018

İÇİNDEKİLER

ÖNYAZI

Rasim Özdenören/*Eleştiri Meselesi* / 5

FOTOĞRAF ÖYKÜ

Selçuk Azmanoğlu / 8

ÖYKÜ

Cahit Zarifoğlu/*İki Yürek Bir Yürek* / 9

Necati Mert/*Sabah Sekizde Alınız* / 12

Hasibe Çerko/*Işıltılı Uyum* / 16

Handan Acar Yıldız/*Hiç Yakışıyor Mu?* / 22

Abdullah Harmancı/*Çağrı* / 28

Emin Gürdamur/*Yıkım İşleri A.Ş.* / 34

Safiye Gölbaşı/*İp* / 41

Yunus Nadir Eraslan/*Çıracık* / 46

Sema Bayar/*Bir Kokunun Ardından* / 52

ÖYKÜ ÜZERİNE

Bilgin Güngör/*Sanal İletişim Tekniği Etrafında*

Cemal Şakar'ın Hikâyeleri: "Sanal"da Yaşamak / 56

Alpay Doğan Yıldız/*Gündelik Hayata Öykücü Dikkati:*

Fatma Barbarosoğlu'nun Mutluluk Onay Belgesi / 61

Emin Gürdamur/*Yıldız Ramazanoğlu Öykülerinde Değerler Üzerinden Tercih ve Varoluş* / 74

DOSYA: ÖYKÜDE İLK KİTAPLAR

Ali Karaçalı/*Sunuş* / 79

Elif Genç/*Tırnaklara Laf Yok* / 80

Hâle Sert/*Elif Genç ile Düşünsene Hızır Bendim Üzerine Söyleşi* / 84

Hâle Sert/*Düşünsene Hızır Bendim* / 89

Nagihan Şahin/*Güle Güle Kardeşler* / 92

Safiye Gölbaşı/*Nagihan Şahin ile Dokuzdolambaç Üzerine Söyleşi* / 95

Safiye Gölbaşı/*Dokuzdolambaç* / 99

Gülhan Tuba Çelik/*Kazanmak* / 100

Sema Bayar/*Gülhan Tuba Çelik ile Evsizler Şarkı Söyler Üzerine Söyleşi* / 104

Sema Bayar/*Evsizler Şarkı Söyler* / 110
Esra Özdemir Demirci/*Zeynep Delav ile Kemik Tozu Üzerine Söyleşi* / 113
Mehmet Fırat Pürselim/*Hepimiz Aslında Kemik Tozuyuz* / 116

TOPLANTI

Babamı Öldüren Şeyler Üzerine/Yöneten: Ali Necip Erdoğan
Katılanlar: Hatice Bildirici, Emin Gürdamur, Safiye Gölbaşı,
Esra Özdemir Demirci, Yunus Nadir Eraslan, Sema Bayar,
Rüveyda Durmaz Kılıç, Fatma Aydar / 118

YAŞADIĞIM GİBİ

Mehmet Aycı/*Her Şey Yazıya Dâhil mi?* / 127

ÖYKÜ

Soner Oğuz/*Yaz Bunu Ağabey* / 129

Ali Necip Erdoğan/*Çizgi* / 133
Mesut Doğan/*Kuzeyi Gösteren Her Şeye* / 137
Zeynep Sati Yalçın/*Kuşlar Konar Kaşıma* / 140
Mahfuz Zariç/*Çaycı Şevko* / 146
Sercan Ceylan/*Eşikte ve Eksik* / 151
Ayşe Ünüvar/*Zamanın Yitiği* / 155
H. Neşe Koçak/*Siğillerim, Bakır Tasım, Yağmurum* / 158
Erkam Evlice/*Alan Derinliği* / 162
Cahid Efgan Akgül/*Küçük Kehanetler Divânı* / 168
Ahmet Topbaş/*Güney Ekspresi* / 171

GÜNLÜK

Mahmud Derviş/*Öldürülen Ev* / Türkçesi: **İbrahim Demirci** / 176

BAŞKA DÜNYALARIN ÖYKÜLERİ

Celâl Âl-i Ahmed/*El Çocuğu* / Türkçesi: **Elif Aydınbaş** / 178

KİTAPLIK

İbrahim Demirci/*Eksik Bir Seremoni* / 183
Atıf Bedir/*Atlık Dağı Türküsü* / 185
Yunus Nadir Eraslan/*Edebiyat Ortamı Öykü Yıllığı 2018* / 187
Şeyma Kitapçı/*Yumuşak Oda* / 189
Zeynep Öter/*Hibrit Hikâyeler* / 191

RASİM ÖZDENÖREN

ELEŞTİRİ MESELESİ

Kitap tanıtma metni ile eleştiri birbirinden iki farklı yazı alanı...

Bu basit fark kimi zaman edebiyat uzmanlarınca bile ayırmsanmıyor veya dikkate alınmıyor.

Tanıtma yazısını eleştiri sanısıyla kaleme alanları görebiliyoruz. Kimileri bu tür yazılarında profesör unvanını bile kullanmaktan kaçınmıyor.

Kitap tanıtma yazısı belli bir şablon kullanılarak gerçekleştirilir. Burada okur kitabı tanımaya yönlendirilir. Örneğin kitabın meta olarak nesnel varlığından, onun kapağından, kâğıt kalitesinden, kapak kompozisyonundan, kitabın türünden, hangi yayınevinin ürünü olduğundan, basım tarihinden vb. bilgiler verilmek suretiyle kitap tanıtılır. Kitabın içeriği ise yazar üzerine bilgi vermekten başlayarak kitabın kısa özeti, kitabın teması, ana düşüncesi aktarılacak suretiyle tamamlanır. Kitap tanıtımından maksat bir bakıma böyle bir kitabın çıktığını okura duyurmak ve okuru o kitabı okumaya yönlendirmekten ibarettir. Bu sonuncu faktörü gerçekleştirmek için tanıtımı yapan yazar kitap üzerine kendi yorumunu ve benzer ürünlerden farkını da aktarmayı tercih edebilir.

Eleştiri ise kitabın nesnel görünümüyle ilgilenmez. Onun ilgisi kitabın içeriğine yöneliktir. Kitabın nesnel tanıtımı onun tümüyle ilgisi dışında kalır.

Kitap tanıtma yazısındaki kitap özeti ve onun içeriği ile ilgili kabaca yapılan yorumlar eleştiri cümlesinden sayılmamalıdır.

Eleştirmede: 1. Eleştirmecinin düşünsel tutumu, 2. Eserin kendisi (ürünün emsalleri arasında tuttuğu yer, karşılaştırmalı olarak), 3. Ürünün değerlendirilmesi ön alır.

Her eleştirme son tahlilde eleştirmecinin düşünsel yaklaşımı açısından değerlendirildiğinde öznel bir özellik taşır. Eleştirmecinin düşünsel yaklaşımı araya girmeden o ürünün değerlendirmesini yapmak neredeyse imkân dışı kalır. Ama eleştirmecinin öznel tutumunu keyfilikten kesinlikle ayırmak gerekir.

İşte, eleştirmeci açısından öznellik ile keyfi tutum arasındaki ayırım eleştirmede *kritik* noktadır. Eleştirmeci ele aldığı ürünü İslamcı açıdan, Marksist

açından veya herhangi bir felsefi veya ideolojik telakki açısından değerlendirmek isteyebilir. Burada bir sınır söz konusu değil... Ancak bu telakki tarzını eleştirmecinin nasıl anladığını bilmemiz gerekir. Tanımlarını bir biçimde okura duyurmalıdır. Eleştirmesine esas kabul ettiği görüşü hangi bağlamda kullanıyor, okurun bunu bilmesi gerekir. Ki okur da eleştirmecinin yaptığı değerlendirmeyi kendi açısından değerlendirebilsin.

Bir kere daha vurgulamak istiyorum. Öznellik keyfilikten farklıdır. Eleştirmecinin ürüne hangi açıdan baktığı, o açının kendisi, o açığa medar olan felsefi telakkinin seçimi tümüyle öznel dir ama okur açısından da nesnel olarak değerlendirilmeye, başka bir deyişle eleştirilmeye açıktır. Eleştirmecinin ön kabulünü isabetle kullanıp kullanmadığı nesnellikle belirlenebilir olmalıdır.

Oysa keyfi tutumda “eleştirmeci” ele aldığı ürünü beğendim beğenmedim diyerek kestirip atabilir. Bu ürün bizim yerli sesimize makes olmuyor diyebilir. Ama yargısını temellendiremiyorsa veya temellendirmesinin nesnel bir karşılığı bulunmuyorsa, o değerlendirme keyfi kalmaya hükümlüdür.

Keyfi yargılar iç tutarlılık açısından bir değerlendirmeye tabi tutulamaz. Ona ancak başka bir keyfi yargıyla karşı çıkılabilir. Ben bunu beğenmedim, diye kestirip atan birine ne diyebiliriz ki! Olsa olsa, ben de beğendim, denebilir.

Vaktiyle Sezai Karakoç’un şiirine, benim öyküme birileri egzistansiyalist deyip çıkmıştı. İnanıyorum ki o kimse ne egzistansiyalizm üzerine herhangi bir şey biliyordu, ne de bizim ürünlerimize niçin öyle dediğini... Sartre’ın romanını veya öyküsünü okuduğuna da kani değilim. Ama dilin kemiği yok fehvasınca sallayıp gitti.

Aynı üstünkörü yaftalama taktiği ile bir başka “eleştirmeci” kendi beğenisine uygun gördüğü bir ürünü anakronik olduğunu hesaba katmadan göklere çıkarabilirken; avangart bir ürünü onunla karşılaştırmaya çaba gösterirken el-malarla armutları karşılaştırmaya çıktığını fark edememektedir.

Örneğin divan şairleri aruz veznini tercih ediyor, dolayısıyla bizim milli veznimiz olan heceyi kullanmıyor diye, bütün bir divan edebiyatını yerli olmakla itham edebilir miyiz?

Edebiyat ürününde yeniliğin nerede ortaya çıktığı gözden kaçırıldığında, orada yeni bir retoriğin geliştirildiği, yeni anlatım teknikleri denendiği fark edilmeden; salt “eleştirmecinin” beğenisine uymuyor diye reddedilmeye kalkışılırsa işte burada tam da keyfilik devrede olduğu söylenebilir. Öte yandan alışılmış kalıplara uygun ve fakat herhangi bir yenilik taşımayan, dahası eskimiş ürünlerin taklidi mesabesinde kalan bir ürün beğenilip yere göğe sığdırılmazsa, burada eleştirme ile ilgili bir problem yaşandığını görmemiz gerekir.

Yenilikler gözden kaçırıldığında, yerli bir yazarın yeni teknikler deneyerek edebiyat dünyasına yeni katkılar sağlayan ürününü, eleştirmeci salt oradaki

yeniliği göremeyişi yüzünden, üstelik kendi öznel beğenisini devreye sokmak suretiyle dışlamaya yeltendiğinde orada eleştiri anlayışıyla ilgili bir problemin yaşandığını söyleyebiliriz.

Keyfilik ile öznelliği ayıramayan eleştirmeci bilmeli ki, kendisi de eleştirisinde edebiyat ortamında bir yere konulacaktır.

FOTOĞRAF ÖYKÜ

Selçuk Azmanoğlu

CAHİT ZARİFOĞLU

İKİ YÜREK BİR YÜREK¹

Bir pencere karardı. Bir pencere değil de o pencere işte. Düğmeyi çeviren ellerini tutup üst üste parmaklarının uçlarından uçlarından öpücüklerle yokladım. Karanlıkta yatağına gidişini usuma oturttum, koyuldum yoluma. Yanaklarındaki çukurlarda gülücükler olmalıydı. Şimdiden yatıp yanaklarını yastığa koyduğuna göre bir nenler kuruyor olmalıydı. Göz kapakları gözlerinin üstünde kapalıydı. Kirpikleri üst üste duruyordu. Ağzı aralıktı. Usulcanak soluklanıyordu. Neler yapılmazdı ki. Kurduklarının içine çok aşk girmeliydi. Zorla yaşamalıydı orda.

“Oh ya, oh ya gidip yaşamalıydı orda.”

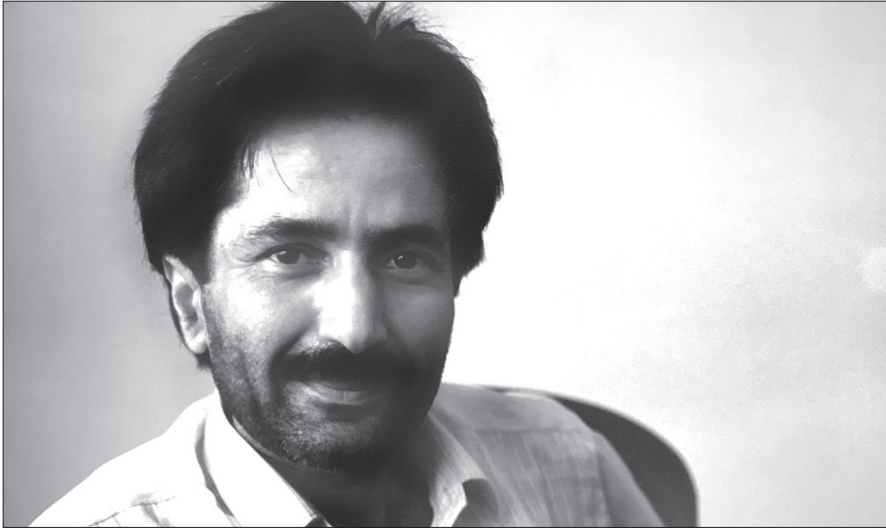
Aldırış etmedim hiç. Yollarda kimsecikler gidip gelmiyordu. Ön ayakları, başı, çöp kutusunun içinden çıktı kedinin biri. Baktı durdu, bir de miyav dedi. Geçip savuşmamı bekledi gibi. Geçtim. Sonra göğe baktım. “Kaçtı yıldızlar.” Düşmedim peşlerine.

Usul usul uykusu geliyordu. Bir iki kımıldandı yorganın altında. Uykularına karışıp, bulaşıp gitmeliydi. Uykularını yakalamalıydı. Gözlerini acıtmalı, ağzını büyük büyük açmalı yine bırakmamalıydı. İstedigimi yapsındı, o da ne ki, gülsündü azcık, yanaklarındaki çukurları versindi yeter. Sonra uykularını vermeliydi o zaman. Koyup kendi uyumasına gitmeliydi sonra.

“Oh ya oh ya!”

Döndüm ki o. Biliyordum oysa. Yanı başımda, geldiğini isteseydim ilkten söyledim size. Neyse. Büyük bir başı vardır. Sarı düz saçları, kendinden, hâlin-den utanır gözleri, irice kemikli elleri, büyücek burnu vardır. Dudakları da incedir. Anlamsız kıvrıktır sonra. Görünüşü, kötülük, aç gözlülük, sonradan görmüşlük gibi nenlerden yapılma bir kıvrıktır o. Benimkileri verecek, onun kurduklarını verecek gibi değildir. Ama benden çok, benden iyi verebilecekmiş, vermesi gerekirmiş, bu kendine düşermiş gibi konuşur hep. O böyle ko

¹ İlk kez yayımladığımız bu öykü merhum Cahit Zarıfolu'nun Serdar Yakar arşivinde bulunan defterinden alınmıştır. Sayın Yakar'a teşekkür ederiz.

nuştukça boğulurum, yumruklarımı ağzına sokup susturmak isterim. İsyandır söylediklerine. Ben kendimi iyi kolladım bu denli konularda. Başka biri olsa ama. Bunu iyi bilirim. Kendimi bildiğimce bilirim. Bunun için de derim ki, benim verebileceğimi veremez bu. Bu ağızları, onun kurduklarındaki gibi değildir. O böyle ağız kurma düşlerken.

“Oh ya oh!” dedi yine.

Konuşmak çekmiyordu içim. Ama onun için usumdan geçenleri susunca bilecek sandım. Kendimi konuşmaya zorunlu hissettim. Pis pis sırtıyordu sağ başımda. Karanlıkta ya, dudakları, sırtışıları yağlı yağlı, alaycı, küstürücüydü. Saçlarını, ellerini, kemikli ellerini düşününce içim yekiniyordu. Etlerini et olarak kabullenemiyordum hiç. Etleri kasaplarda asılı duran etlerden de kötüydü. Kesilip kasap dükkânına asılmış insan etiydi. Alıcısı, satıcısı yoktu. Anlamsızdı. Ruhsuzdu. Böyle olduğu hâlde, benimle (ki benim etlerim anlamlı, ak duyularıyla yan yana, sıcacık) eğleniyordu. Zorla beni küstürmek istiyordu. Ben bunu istemiyordum. Küsmek istemiyordum. “Küstürebildim” dedirtmek isteseydim, susar, somurtur, alaylarına çokça etkilendiğimi belli ederdim. Etmedim. Her sözüne söz yetiştirdim. Sözlerinin arasında da, karanlıkta yataklara gittiği yerden başladım. Ama sürdüremedim bir türlü: Yatağına yatıramadım.

“Son şiirin güzel” diyordu. “Hoşlandım, yalnız tutuk, ...” Buna aldırmadım artık. Hakkı yoktu. Ben yüceydim. Ben ondan daha çok bilirdim yaptığımı. Yır üstüne benim kadar diyeceği olmazdı. Ama bilgiçlik koyuyordu aklınca ortaya. Sormamıştım ki hem, yır'ım nasıl diye. Hem biliyordu artık bunu, hangi gün, daha evvelki gün oysa dedimdi kendisine. Sevmediğim bir kişinin dedimdi. Her nenimden, onca uzun yıllar süregelen anılardan bilem yitiorum seni diye.

Çok iyiydik, birbirimizindik önceden. İçimizi dışımızı bilirdik birbirimi-

zin. Ama sonradan, düşünlerim büyüdü benim, gittiğim, geldiğim yerler de büyüdü, güzelleşti, yapı kazandı. Param vardı çünkü. Onun için benim etim etti. Duyuluydu, sıcacıktı. Her şeydi. Bununkiler duyularını yitirmişti. Bu yüzde yüz öyle olmalıydı. Eskiydi. Elbiseleri, ayakkabıları da eskiydi. Yırtıktı. Pisti. Benim yır'ımden konuşuyordu, şuradaki duyguma şöyle desem iyiymiş. Bunu bile söylüyordu. Ayrıntılarımız büyümüş, karlı dağları aşmıştı oysa.

Eski tanıdıklarımın içinde bir bu kalmıştı. Yoluma duruyordu. Üstelik onun kurduklarına girmeyi kuruyordu. Bilmem ne güvenle de bunu bana söylüyordu. Ancak kendi için onunla yaşamalar kurduğunu, nasıl kurduğunu bile. Yüzlerine tükürecekim olmadı. Konuşmadım. Küstüm. Kulaklarımı bir güzel tıkadım. Duymadım onu. Bir yerlerden gidiyorduk. Yıldızlar gelmişlerdi. Tuttum karanlıkta yatağa yürüdüğü yerden aldım. Yatırdım bu kez. Yanaklarındaki çukurlara gülücükler koydum. O belki uyumuştı. Gülücüklerle eğildim. Ağzını bulamıyordum, yanımdaki ağzından söz ediyordu.

Pazarcık, 19 Mart 1959

NECATİ MERT

SABAH SEKİZDE ALIRIZ

“Seni sabah sekizde alırız” demişti Erol, “Zile basarız, inersin.”

Sekiz. Zil. Asansör. Apartman kapısı. Biri bir sarışın, üç kişiler. Arkalarında bilmediğim marka genişçe bir araba. Boş.

“Erol nerde? Beraber gidecektik.”

Kadın, sarışınlığına karşın soğuk nevale; sağ elindeki trampet çubuğunu sol avucuna, bir sustalı olabileceği izlenimi de vere vere vurmaktaydı; Erol’u sorduğumda, sağ yanında duran, yüzü kusursuz yuvarlak, boyu uzundan kısaya, boş eliyle ağzını kapatarak, biraz da boy kısaltarak eğildi, bir şeyler söyledi.

Üçüncüsü de, yuvarlak yüzünün öbür yanında olup, bedeni kara kuru, kavruk, gözleri hınçlı, yumruğu kesin sağlam biriydi. Kimdi? Kimdiler? Hayra alamet değil gördüklerim... Ama neydiler, niçindiler? Kavruk... Hele ki Kavruk sadece çok zayıf değil, bir mumya kadar renksizdi, boş bakışlıydı da. Asla işaret vermiyordu.

Mumya, yuvarlak yüzlüye baktı; yuvarlak yüzlü, kadına döndü, işaretini verdi, işaretini aldı. Oydaştılar. Mumya, beni orak zamanı gelmiş ekini alırcasına sağ kolu içine aldı, o geniş arabanın sağ arka koltuğuna buyur etti, kendisi de öteki kapıdan girip yanıma oturdu.

“Erol gelmeyecek mi?” Eciş bücüştü sesim.

Kusursuz yuvarlak yüzlüsü döndü, sağ omuzu üstünden baktı; doğru okudum galiba: Hiç merak etme, her şey devlet rutini içinde seyrediyor gibi bir şeydi dediği.

Şehirden çıktık. Gidiyoruz. Ben bu yoldan daha önce de götürüldüm. İzmit Emniyeti önünde bekletilmiş, gözaltı yorgunu Muzaffer Ağbi’nin de bizimkilere teslimiyle yeniden yola koyulmuştuk. Nereye? Bilmiyoruz. Söylemiyorlar. Muzaffer Ağbi, ana avrat dümdüz gidiyor; polis, parmağı dudığında, bizim soğuk nevalenin oturduğu yerde oturan Sıkıcıoğlu soyadlı yüzbaşıyı gösteriyor. Ağbim susmuyor; yüzbaşı da yeni bir hisseli hikâye yakalamış, sürücüye söylüyor ama istiyor ki biz anlayalım: Efendim, Selimiye Kışlası’nda, henüz girilmedik ne odalar, koridorlar, ne dehlizler varmış: soğuk, ıslak, karanlık... Ve filo hâlinde dolaşan, nah koyun büyük-lüğünde fareler, sıçanlar hatta kemeler –hah hah ha, güleyim bari.

İzmit'i geçtik –kafilye oradan dâhil olacağını düşünmüştüm Erol'un- İzmit'te durmadık bile. Erol neden yok? Bunlarla ilgisi, ilişkisi ne? Hem ben de daha ne kadar tanıyordum ki Erol'u. Dalmışım. Açılan, çarpılan kapı sesleriyle, çarpınarak uyandım ki araba bomboştu, kapılar açıldı. Bir şeyler olmuş, beni bırakıp kaçmışlar mıydı? Nerdeyim ben? Çamlıca galiba? Evet, hızlı geçiş turnikelerinden çık... mış.. ız... Hi, onlar da ne! Üç adam, yani üç müsella... Üç kasap, yani üç kanlı... Üç önlük, yani beyazını kirle, kanla değişmiş üç pislik... Yolu kesmişler; mecaz değil, harbiden. Genel trafik kontrolü var demek. Trafikmiş! Kontrolmüş! Üç polis, arkada, duvar dibinde neden kendi âlemlerinde gülüş cümbüşler öyleyse? Hem genel kontrol de değil, sadece bizi durdurmuşlar. “İhbar mı var?” diye sormak için kıpırdayacak oldum, bırakmadılar. Ellerimi kaldırmamı, ani hareketler yapmamamı istediler, istedikleri gibi indim, üstümü aradılar, aradıklarını bulamadılar; arabanın altına üstüne içine baktılar, oralarda da bulamadılar. Bagaja niye bakmadılar? Tuhaf! Gerçi ne olacaktı ki bu arabada? Öyle deme! Beni alıp kaçırın üç soysuz neden yok? Neden sırra kadem bastılar? Anlaşılan o ki bir şey var. Tezgâhları kadar geniş omuzlu, meşe kütüğünce sağlam ve sert göğüslü üç kasap ve diğer üçler, nihayet bagajı açtılar, aradıklarını bulmuş olacaklar ki müthiş bir sayha kopardılar.

Oysa çocukların yassı balonlarını hatırlatan, boyu kırk, kırk beş santim kadar gelir bir şeydi milislerin buldukları; mini buzdolabında şeffaf poşeti içinde katlanmış olarak durma durmaktaydı. Silah değildi, eroin zehri değildi. Aldılar, okumam için uzattılar –okudum: Dana bonfile.

Bir sayha daha kopardı filo, çapraz sorguya geçti:

Neymiş bu? Dana bonfile. Emin misin? Öyle yazıyor. Sucuk yazsaydı sucuk mu diyecektin? Görünüş olarak da bonfile. Menşe belgesi nerde bunun? Menşe canlı hayvan için istenir... Ya? Öyle biliyorum. Peki, kim kesti bu hayvanı? Bilmiyorum. Bonfile olduğunu, menşe belgesinin hangi hayvan için arandığını biliyorsun da hayvanı kimin kestiğini niçin bilmiyorsun? Bonfilenin sahibi de bilmiyordur sanırım. Kim olacak ulan sahibi, senden başka kimse var mı arabada? Vardı, kaçmışlar. Bonfileyi niçin bırakmışlar? Bilmiyorum. Yoksa ithal et mi bu, kaçak et mi, söyle lan kaçak et mi? Bilmiyorum. İthal mi, kaçak mı? İthal mi, kaçak mı? İthal mi, kaçak mı?

Rüyadan uyandım, ama uykudan çıkamayıp yine dalmışım.

Maliyeciler, arabalarının gölgesinde toplaşmış çay içiyor, geyik çeviriyorlar. Mal giriş çıkışının kontrolü daha çok kamyon, kamyonet türü araçlarla ve liseli izciler, gönüllü gençler tarafından yapılmakta. Yayalara bakan yok. Üzerimde, ne faturalı ne faturasız tek kalem bile bir şey olmadığından sevinçliyim. Bu nedenle de galiba kaşınıyor, maliyeciden bir, polisten iki, bir de askerden üç, artı olarak da siyah plakalı arabalarından kaçmak şart iken, ben gittim de burunlarının dibine, bilgisayarlarının camına kadar sokuldum gönüllülerin.

Üç gençler. İçlerinden en kurusu, en çelimsizi, en baldırı çıplağı, “Kafa kâğıdını görelim imanım!” dedi. Utanmaza bak! Ulan üçünüzün toplam yaşından fazla benim tek başıma yaşamışlığım var; deden sayılırım, bu nasıl laf! Nabekâr! diyecem, diyecem de demiyorum; maliyecinin gerçeğine de, çakmasına da bulaşmaya gelmez zira. İstenileni çıkardım, siz şimdi TC kimlik numaramı da istersiniz, siz istemeden ben söyleyeyim, dedim. Söyledim. Hiçbir şey bırakmadım. Doğduğum gün çekilmiş fotoğrafımı bile söyledim, hatta ilk onu söyledim. Annem loğusa yatağında, bağdaş, Araf'ta kalmış bir Mona Lisa sakinliği içinde, kucağındaki ben de ona bakıyorum. Bir daha böyle güzel fotoğrafım olmadı biliyor musunuz? Babası evinden bizi çıkarmakla babam iyi yapmadı. Hep geçim sıkıntısı çektik. Bunun faturası da hep bana kesildi. Dayak. Dayak. Dayak. Hayata karşı tutuk, ürkek biriyim ben. Beceriksiz. Ne yüzerim, ne dans ederim, ne de top çevirebilirim. Sigorta saramam, conta değiştiremem, zarf üstü yazamam, menemen yapamam; yapamadığımı da bağıra bağıra söylerim. Niye? Yapabilenlere, onlardan olmadığımı böyle söyleyerek eziyet ederim. A, kravati üçgen bağlayabiliyorsunuz demek, maşallah! maşallah! bravo size!

İtirafı, bütün utanmazlığına karşın çelimsiz oğlanı hayretlere düşürdü. Bu iyi bir şey. Limitin zorlandığını, çizginin aşılmak üzere olduğunu gören hayret eder çünkü. Çok ilginçtir, oysa bizi gençlerin hayretler içinde bıraktıklarını sandım ben bugüne kadar.

“Hayrola delikanlı! Duydukların için, bu kadarı da olmaz, diyorsun galiba. Olur haşerat, fazlası da olur! Kötülük sarmışsa dört yanı, üstünüze üstünüze de geliyorsa, başka n’apabilirsiniz? Nasıl ki sizin de kendiniz değil ama diliniz kühanî. Niçin yapıyorsunuz?”

“Yapmadığımızda çocuk görüyorsunuz bizi. Kendinizden ayırıyorsunuz.”

Susuştuk. Delikanlı haklı. Şundan ki onun bilgisayarla ilişkisi bile bir metalle, bir ametalle kurulan düzayak ilişkilerin çok üstünde olup bir yaprakla, bir yavru kediyile, yalnız ve yardımsız kalmış biriyle kurulan ilişkilerin sahilliğindeydi. İnsancaydı.

“Bakın neler söylüyor sizin hakkınızda bilgisayar? İnanılır gibi değil. Lunaparktasınız. Hıncahınc. Sosyal medyada da pek çok arkadaşınız var. Çoğu da takipçileriniz. Bu ne bu? Altında bonfile yazmasa bonfile olduğunu söyleyemezdim. Yassı uzun balonlar gibi. Evet, evet balonlar. Yorumlar. Fotoğraflar. Para cezanız var, yatırmamışsınız, bankada faiz üstüne faiz biniyormuş şimdi. Fakat adresi ve yazılı kuralları olmayan, fiyatı herhangi bir çay ocağında pazarlıkla belirlenen, organize olmamış kredi sektörüne de paçanızı kaptırmışsınız. Arabanız bağlanmış. Durumunuz hiç iyi değil. Size nasıl yardımcı olabiliriz?”

Her kötülüğü beklediğim gönüllü maliyeci, uzattığı bu dost eliyle beni perişan etti. Bütün param, borcumun, yatırılması şart olan asgari miktarının da altındaydı. Batmış, mahvolmuştum. Yardım edilir bir yanı yoktu. Hâlim, hâlimi

anlatmış olmalı, iyilik meleği delikanlı, “Şimdi kimselere görünmeden, tek bir söz etmeden gidiniz. Merak etmeyiniz, tefecilere borçlarınız kapatılacak, banka borçlarınızla birleştirilip daha rahat bir ödeme takvimi hazırlanacak” dedi –ki dünyaya yeniden gelmiş gibi oldum.

Yav, kardeş kardeşe etmez böylesi bir iyiliği, eoloğlu ediyor. Ben sesli sesli ağlamak isteğiyle giderken, solumdan solumdan kahkahalar yükseliyordu, ağlamıyordum. Yabancı değillermiş: Süreyya, Talip, Sami. Bilemezsiniz ben ne ilkel bir çocuktum lisedeyken. Kışkırtırlar yel değirmenlerine saldırdım. Bunlar da liseden arkadaşlarım. O yıllarımın tanıkları. Sarılışıyor, aklımıza neler neler geliyorsa, gülüşüyor, çocuklaşıyoruz.

“Ne işiniz var buralarda, neden buradasınız?”

“Canımız sıkıldı, bizimkinin rüyasına girelim, kışkırtalım, dedik. Öyle. Bakalım ne delilikler yapacak?”

Bunu diyen, Süreyya; erkek gibi kızdı. Ağır Ceza Hâkimi. Gönlü Talip’e kayıktı, Talip’inki de alt sınıftan Hümeyra’ya. Karşılık görmeyen aşkına beni yara bandı yaptı Süreyya –amenna! O zaman unut Talip’i. Unutmuyor, gizli gizli buluşuyor musunuz, bu toprağın erkeği işte bunu kaldırmaz –kimse kusura bakmasın- gerekeni yapar. Talip’le arkadaşlıkları Hukuk’ta gelişti. Süreyya da bu süreçte farkına vardı ne olduğunun, ne olmadığının. Talip, şimdi noter. Sami, muhasebeci. Sami de ne zaman karşılaşsak, kimya dersimize gelen eczacıyı, eczanesine gidip gidip nasıl rahatsız ettiğimi anlatır. İyi etmişim: Kendini güzel zanneden bir kadındı. Hocalığı eğretidendi, tel maşaydı. Öyleyken bütünlemeye sadece beni bıraktı, dört’le bıraktı. Olur mu, genç bir delikanlıya yapılır mı bu?

Akılla bağdaşır şeyler değil bunlar! Daha neler neler! Ama yaptık. İyi de siz hiç büyümeyecek misiniz çocuklar?

“Rüyama girmişsiniz, kod adınız neydi?”

“Sadece Semih’in kod adı vardı: Erol.”

“Baba Semih’in mi? Sanki başka Semih varmış gibi soruyorum ben de.”

“Elbette o Semih, sınıf başkanı Semih.”

“Erol’la telefonda konuştuk, hatırlayamadığım eski bir arkadaş olduğunu düşünüp yol davetini kabul ettim, ama o gelmedi.” “Gelmedi, çünkü rüya onunla başlayacak, onunla bitecekti. Sınıf başkanımızdı ya, ona iltimas ettik, başrolü verdik. Ama bizimki unutmuş rüyadaki yerini, hâliyle rüyada mantık diye bir şey kalmamış, farkına vardığında yeniden düzen kurmaya kalkmış, olmamış. Onun beceremediğini biz yapalım dedik, bizim aklımız da ere ere bir rüyayı iki rüya yapmaya erdi. Tüy diktik.

Ezcümle, sürç-i lisan ettik ise affola!

Ettik ise değil, ettiniz, ettiniz! Sizin yazacağınız rüyanın da, göreceğiniz hikâyenin de...